

כיום הפגנות נגד המימשל הצבאי כאילו שזה יעזור להם.

רק דא אומנים

איך דבר שמרגיז אותי יותר מהטי פוסים שרובצים בכסית וקוראים לי עצמם ביטניקים. הם אולי ציירים, פסלים או משוררים, אבל לא ביטניקים. אני רוצה להסביר אחת ולתמיד: ביטניק אמיתי אף פעם לא יכול להיות אמן. כי הביטניק הוא מסבכו אדם שמעולם לא יצר דבר, שאף פעם לא עבד בצורה מסודרת ולא אימץ את מוחו יותר מדי.

קחו למשל אותי. מאז שהפכתי לביטניקית, לא עבדתי אף יום אחד. אומנם שטפתי כלים בבית-מלון באילת, אבל זה לא ניקרא.

תשאלו: מה עושים כשאין כסף? גם כן בעיה. מי צריך כסף, מי? העיקר שיהיה מה לאכול, וזהו. אם צריכים מה לירות, אפשר לעמוד ברחוב ולקבץ נדבות. עשיתי זאת לא פעם.

לפני כמה חודשים נתקעתי עם ידיך בחיפה, רצינו לאכול משהו ולהגיע לתל-אביב, אבל הכיס היה ריק. בחרנו מידרחה סואנה. הוא התיישב על המידרחה, שר וליחה את עצמו בגיטרה. אני אספתי את הכסף מהקהל שהתאסף סביבנו. תוך כמה שעות היו לנו בכיס 35 לירות.

נכנסנו למסעדה, אכלנו, נסענו לתל-אביב, ואת שאר הכסף חילקנו בין החברים. כי אנו, הביטניקים, עוזרים אחד לשני וחיים האחד מהשני. יש לנו חוק לא-כתוב: כל פעם שלמישהו יש כסף, הוא עוזר ל-חבריו הנצרכים.

בשבועות האחרונים ישבתי בתל-אביב. רציתי להיות קצת אצל ההורים לפני ש-אני נוסעת להודו. בכל זאת הורים זה הורים.

יום אחד פגשתי ברחוב את אריך דבני, ביטניק הולנדי בעל דרכון בריטי, שהגיע לארץ מבית-הסוהר בשוויץ. הוא סיפר לי בצער שערית אילת החליטה להרוס את הביקתות שלנו ולסגור את המקום. סירבתי להאמין. כעבור יומיים שמעתי שכתבו על כך בעיתונים. הודעו עלי.

עיריית אילת לא מבינה איזה נזק היא גורמת לשמה של ישראל ברחבי העולם. כי אנו, המגינים לכל פינה נידחת, נספר בכל העולם איך מתיחסים אלינו כאן, בישראל.

החברה שאלו אותי מה אפשר לעשות נגד עיריית אילת, כי אני הישראלית היחידה בין הביטניקים. אמרתי להם שאלך לדבר עם ראש העיר. אסביר לו מי אנחנו ולמה כחרנו באילת. אני מקווה שהוא יבין. אחת נאלץ לאחוז באמצעים ואפילו ל-השתמש בכוח.

אני חושבת שראש עיריית אילת מולול בכוחנו. אבל אני מבטיחה לו שיש לנו מספיק כוח והשפעה ברחבי העולם. בניו יורק יש ארגון בין-לאומי של ביטניקים, שבראשו עומד ביטניק בשם בוב. אני אישית לא מכירה אותו, אבל שמעתי עליו רבות. בכל פעם שביטניק מסתבך בצרות וזקוק לעזרה, הוא פונה אל בוב. גם אנחנו נפנה אליו אם לא תהיה לנו ברירה.

כאן סיפורו של "סני" אטינגר. מזכיר עיריית אילת, ישעיהו שטיין, שי הניב על האשמותיה של הביטניקית, הסביר כי עיריית אילת אינה מעוניינת להפוך את העיר למושב של ביטניקים.

"האנשים האלה אינם מקפידים לשמור על חוקי התברואה", הסביר הוא. "לנו לא איכפת איך הם מתנהגים ומתלבשים, אבל בשום אופן לא נרשה להם להפוך את חוף הים לפרבר מזהם של מיבנים, ה-מוקמים משרידי חביות וסירות ישנות." הוא טען כי הביטניקים, שהשתלטו על רצועת החוף, מהווים מיסטרד סניטארי חמור, מבריחים את התיירים הרבים היורדים ל-אילת.

מזכיר העירייה סבור כי אין לעיריית אילת מה לחשוש מפני האיום של הביטניק קים, כי יפנו למרכז שלהם בניו-יורק, ויתלוננו על היתס העויני. "כל עיר אחרת בעולם היתה נוהגת כך, ואף אחד לא היה סובל את הליכלוך שלהם", הסביר. אבל הביטניקים לא ויתרו בנקל. הם הוסיפו לזרום בהמוניהם אל העיר ה-דרומית, הקימו מחדש את ביקתותיהם ההרוסות.

עיריית אילת נאלצה השבוע למצוא פיתרון אחר למיסטרד הסניטארי. היא גייסה את הביטניקים לעבודה כפועלי ניקיון.

סימה קנוש
"תחילה פחדנו..."

חנה אליעזר
"אין לי ברירה..."

עליזה
"שום דבר לא קרה..."

לפני שבועיים. תחילה פחדנו, אך הפחד עבר והנסיעות נשארו. כמובן שנוסעים בטרמפים. הורי עשו רעש בבית, ואני אפילו הבטחתי כי אסע רק באוטובוס או ברכבת. אך זה לגמרי לא מעשי. לבסיס שלי אי-אפשר להגיע בשום אוטובוס. אני

חנה אליעזר, בת 19, מרמת-החייל: בחיי, זו הפעם הראשונה שאני נוסעת בטרמפים. בדרך כלל אני נוהגת לנסוע באוטובוס, אך היום איחיתי, ואין לי ברירה אלא לחכות לטרמפ. ברור ש-קראתי על מה שקרה עם שתי החיילות.

אתו בוקר הורגשה תנועה מוגברת בתחנות האוטובוסים, בתחנת הרכבת ובכבישים בכלל. החג התקרב, מיספר ה-נוסעים גדל, וביניהם ערב רב של חיילים וחיילות, שבאו מבטיסיה ומיהרו למשפחתיים לבילוי ימי חופשת-החג.

הטרמפיסטים

נוהגת לנסוע רק עם אנשים מבוגרים, ואי-תם לא קרה לי שום מיקרה, ואפילו שוב שיחה לא נעימה. אם היו שיחות כאלה, היה זה דווקא עם חיילים, ולא עם נהגים אורחיים.

אך אין לי ברירה. אני מוכרחה להגיע ל-בסיס בזמן, ואוי לי אם אאחר. לי מעולם לא קרה מיקרה דומה. אני מקווה כי גם היום לא יקרה. ולמה שפתאום היום יקרה? סימה קנוש, בת 18, ירושלים

רק ימים מעטים לפני כן פורסמה ה-ידיעה על אונס של חיילת בנוכחות חברתה. האנס נעצר, הודה באשמה, אך בכך לא נסתים עדיין המיקרה עצמו. הבעיה העק-רונית של בטחון הטרמפיסטיות הרבות התעוררה מחדש בקרב הציבור. מעל דפי העיתונות, בשיחות ובויכוחים, חזרו ונישנו דרישות המכתנות לצה"ל, לפתור את בע-יית התחבורה לחיילי, ובעיקר לחיילותיו. אך בכבישים עצמם לא השתנה דבר. כבר משעות-הבוקר המוקדמות של ערב החג מלאו הכבישים אלפי חיילים וחיילות, ה-מחפשים אפשרות להגיע לביתם בהקדם ה-אפשרי. חיילות כחיילים נעו בדרכים בצורה השירנית: טרמפים.

הקיבוצניקית
"זה מפחיד כל אחת מאיתנו..."

אסתר חווה
"רק עם חיילים אחרים..."

אתו בוקר יצאו צחחות העולם הזה לכבישי הארץ, אספו טרמפיסטיות ב-מכוניותיהם וחקרו איך השפיע האונס ה-אחרון, והחיכוך בקרב הציבור, על תנועת הטרמפים של החיילות. מישאל-הבוק הוכיח מעל לכל ספק, כי השפעת הפשע היא אפי-סית, בדיוק כמו השפעת רצח החיילת רעיה גולן, שהתרחש בנסיבות דומות לפני כשנה.

***

עניין ברצינות. ואלה הן התשובות האופיי-ניות שנאספו במשאל מפי החיילות:

עליזה, בת 18, תל-אביב: אני בצבא רק שלושה חודשים. אך בכל אותה תקופה, אני נוסעת בטרמפים. פעמיים ביום, ושום דבר לא קרה. כל העניין לא מפחיד אותי. ומה יש פה לפחד?

שושנה שנכב
"מיקרה לא כליך נעים..."

שתי אלמוניות
"דבר לא ישתנה..."

זיקמוריה
"נזדמנו לי נהגים נחמדים..."